

EEN DUISTERE ILLUSIE

JOHN VAN DER BENT

VAN REDE EN WETENSCHAP NAAR MEDITATIE EN INTUÏTIE

EEN DUISTERE ILLUSIE

EEN AMBIVALENT LEVEN EN EEN STRALEND VISIOEN

OVERLEVERINGEN, BESPIEGELINGEN,
INFLUISTERINGEN, INGEVINGEN

© 2015 John van der Bent
Tweede druk november 2017

Titel: Een duistere illusie
Auteur: John van der Bent

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag
ISBN: 978-90-8759-516-6
NUR: 730

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

PREAMBULE

Illusie

Illusioneren is toveren, manipuleren, een fantasie sublimeren. Ook de omgekeerde waarheid, die van de actuele illusie wereld, die de mens najaagt en accepteert zonder sporen van negatie te tonen; is manipuleren, dan wel gemanipuleerd worden. Daarom is een illusionair weten, dat die zichtbare wereld ons met pertinentie aanreikt, ons deel, eigenlijk mede ook omdat wij nooit iets anders serieus registreerden. Hier tegenover staat, dat wij juist wel de authenticiteit van de bovennatuurlijkheid grosso modo onkenbaar achtten, dan wel als fabel of illusie verwezen naar doelloze onbewoonde krochten van een geruïneerd weeshuis, om daar, als het de aardse antropos betreft, voor immer teloor te gaan.

Een kind accepteert aanvankelijk zonder al te veel tegenwerking de natuurlijke omgeving, zoals deze zich presenteert; maar toch ontkomt de jonge intuïtieve wereldburger niet aan de onweerstaanbare verleiding zijn voorlopige perceptie van de wereldorde weg te fabuleren in min of meer spirituele spelletjes; dromerig en schimmig wordt een parallel universum aanvoeld. De dramatische aanpassing aan de wereldorde komt in latere jaren op gang! Ouderen noemen zo'n kind dromerig of zelfs nonchalant. Maar de ziel van het kind komt van ver en bezit zelfs de Goddelijke Geest en zeker een anamnese van wat eerder gezien is. Het aanpassen aan de wereldgang kan dan lang duren. Het ware beter nog als de mens autonoom en authentiek leert te leven als één, die wereldvreemd is, maar er niettemin toch zeker wel het beste van wil maken.

Maar de meesten van ons rechten hun rug bij alle onbeantwoorde vragen en assimileren in de gegeven natuurlijke wereld en bereiken de volgroeiheid, maar zonder de stralende authentieke volwassenheid: de ware persoonlijkheid, die onbewust onder het maaiveld verblijft, zonder ooit het Licht te zien.

Is men waarlijk volwassen en authentiek; dan kan men het leven aan, en kan dat leven mooi zijn bijvoorbeeld in een liefde met de beminde medemens, evenals in de socialiteit. Bovendien zal de rijpe

persoonlijkheid de wereld breed kunnen dienen.

Velen komen daaraan niet toe maar dromen toch van een voluit uitbundig voorspoedig leven. Maar de kans op een dramatische ontgoocheling, vroeger of later, is groot, als men voorbijziet aan wat immanent toch bij een ieder van ons te vinden is: een splinter van de Geest Gods.

En: nu wordt er voor ons gefabuleerd in het circus, het cabaret, de film, de media en we verliezen ons nabij het podium in het concertgebouw, waar hemelse muziek ons bedwelmt en tijdelijk laat ont-snappen uit de werkelijkheid, die soms ondraaglijk is.

Wij bevinden ons middenin de illusiewereld, waarin weinig echt is; alleen het actief integreren in ons van de Geest van de Allerhoogste, waarmee wij eens bedauwd werden, herstelt onze eigenheid, onze authenticiteit en verlost ons van de illusiemens zodat wij echt worden, op momenten zelfs reikende tot volmaaktheid.

In die Geest kunnen wij Het “Afrika-probleem” oplossen, door de woestijn te laten bloeien als een roos. Allereerst een dramatische misvatting.

Charles Dickens¹ was waarschijnlijk de eerste, die aandacht had voor de overbevolking op aarde, ziende de groei van de populatie der mensheid in de city van Westminster in het Londen van de 19^e eeuw. In zijn magistrale werk “A Christmas carol”, laat hij de vrekkige Scrooge ten overstaan van enkele nobele zielen, die geld verzamelden voor de allerarmsten die er dicht aan toe waren de dood te verwelkomen, uitroepen: “If the poor love to die they had better do it and decrease the surplus population”. Het jaar was 1843 en de industriële revolutie kwam weliswaar op gang, maar het ging de gewone man niet goed.

Dickens had last van slapeloosheid, maar bleef, geheel anders dan zijn creatie: de aanvankelijk zogierige “Scrooge”, werken aan liefdadigheid en kwam haast dagelijks in contact met daklozen, nachtbrakers, prostituees en misdadigers. Het leven leek uitzichtloos..., maar de spirituele wereld bekeerde de vrek tot een blijmoedige filantroop, zodat opeens de wereld er veel beter uitzag.

1 Charles Dickens < 1812 – 1870 > de nimmer volprezen auteur

De 20ste eeuw kwam en ging; we vochten er twee oorlogen in uit maar de wereld ging ten slotte toch, zoals gewoonlijk, door met de gebruikelijke praktijken en in de huidige 21ste eeuw is er mondiaal gezien weinig veranderd: de materiële misère heeft Europa weliswaar grotendeels verlaten, maar is nog immer een dagelijkse realiteit elders in de krotten van de trieste tropische zone en er zijn slechte regimes, geleid door dictatoriale leiders; zelfs de reële dreiging van de a-bom is terug op het mondiale schaakbord.

En nu zoeken knappe koppen naar levensruimte: de ruimtevaart is de nieuwe hoop. Als de aarde immers te weinig toekomst biedt en ondervoeding voor miljarden van ons menselijk ras immanent is, dat bovendien verziekt wordt door een verstikkende CO²-uitstoot, en vervuilde oceanen een bedreiging beloven terwijl de ijskappen zich smeltend in zee storten, dan lijken buitenaardse planeten een optie...

Evenwel: dit is een dramatische geldverslindende misvatting. Wij waren slechte rentmeesters van onze planeet en staan nu voor de noodzaak van radicale wereldomvattende ingrepen. Eén ervan is zo voor de hand liggend, dat ecologen en bezorgde wereldleiders er gewoon overheen zien.

Hierna beschrijf ik het vaccin, waarvan de profeet Jesaja² reeds repte:

“De woestijn zal bloeien als een roos”.

Zie de wereldatlas, en begrijp dat 15% van het aardoppervlak bestaat uit plm. 38 woestijnen. Het betreft 76 miljoen km² landoppervlak: een dimensie gelijk aan de optelsom van Europa, Rusland, China, Canada, de V.S. en Brazilië.

Als wij b.v. de Sahara < 9 miljoen km² > zouden bevoelen met gezuiverd, zuurstofrijk, zoet water, zal die woestijn geschikt zijn voor de aanplant van meer dan voldoende eetbare gewassen voor alle Afrikanen, waarvan er velen thans vluchten in levensgevaarlijke bootjes op weg naar Europa, dat die culturen weinig méér te bieden heeft dan symptoombestrijding. Er zouden bossen en visrijke rivieren

² Jesaja 25: de woestijn zal bloeien als een roos.

ontstaan; tevens kan in afdoende behuizing worden voorzien en is er ruimte voor recreatie. Wij bouwen aldus aan een nieuwe wereld, i.p.v. die te willen vinden in het zonnestelsel of daarbuiten, waar wij niets te zoeken hebben omdat de biotoop daar zonder reserve geheel ongeschikt is voor de homo sapiens. Laten wij de ruimtevaart-miljarden vooreerst beter besteden en wel aan een eenvoudig te realiseren levensreddend project: immers we bezochten de maan, maar het blijkt vrij zinloos te zijn geweest en men hoort er ook niets meer van.

En mijn hart zegt: “roll out the barrel”, “Eureka”, laten wij beginnen en tonen dat de mens tot grootse daden in staat is. Laat ons gaan naar ongekende horisonten, waar leven en vrede is.

Een waterpijpleiding van de Atlantische oceaan tot in het hart van de Sahara betreft een lengte van plm. 2000 km, wat gezien de in aanleg zijnde oliepijpleiding in Siberië van de olievelden naar de afzetgebieden met een lengte van 4700 km., gering is. Ook het Keystoneproject van Canada naar de Golf van Mexico is goed voor een dergelijke lengte. Technisch gezien is er geen probleem en het ontzilten van zeewater is in vele landen al jaren de dagelijkse praktijk ter verkrijging van drinkwater.

Energie wordt in de zonovergoten Sahara in overvloed gegenereerd via velden van solar-panels en de hete, eerder zo dorre woestijn, zal zinderen van overvloed en welvaart.

De Afrikaanse volkeren zullen niet langer hun thans tot op het bot onteerde levens behoeven te slijten, zonder enig recht op hoop.

Geen riskante bootvluchtelingen meer, waar niemand op te wachten zit en die bij aankomst in Europa in meerderheid stenen voor brood krijgen en die ook feitelijk onmogelijk kunnen passen en integreren in de cultuur van het “Westen”, en daardoor een haast noodzakelijk crimineel gedrag gaan vertonen, om toch te overleven.

Wij willen fiere Afrikaanse volkeren, die op of nabij hun geboortegrond in overvloed kunnen floreren, studeren, liefhebben en in vrede genieten van een normaal woongenot; volkeren die zich spiritueel kunnen ontwikkelen en de wereld tot weldaad kunnen zijn. En daarbij kunnen wij hen helpen met een grandioos noodplan dat voorziet in een finale oplossing van het “Afrika-probleem”, dat bovendien een win-win situatie zal opleveren: alle volkeren zullen

ervan profiteren.

Het zijn ongekennde horizonten.

De illusie-wereld kunnen wij niet definitief pareren; maar vooreerst maken wij aldus toch een enorme mondiale slag vooruit en even zijn wij de illusie, die de maakbare wereld blijft, voorbij.

En: de pijplijnen leveren een niet overzienbare menigte van banen op, waarbij komt dat de CO² emissie in de atmosfeer zal vermindern, vanwege de natuurlijke werkzaamheid van de vegetaties in het voormalige dorre woestijnzand. Ook zal de vrees voor een hoger oceaan peil ongegrond blijken te zijn, vanwege de enorme waterinname, zodat 's werelds lage landen veilig kunnen verblijven achter de dijken. Vooreerst ook zullen de sensoren van de satellieten de verdere verwoestijning der aarde niet meer aantonen.

Ten slotte:

Ik roep alle filantropen en weldenkende naties, hun presidenten en regeringen, op het genoemde noodplan te omarmen. Laten wij de illusie van een maakbare wereld voor één maal torpederen met dit heilzame plan.

INHOUD

Inleiding	13
Na ampele overweging	19
Zoekend op reis:	
Griekenland: Olympos.	23
Israël: Mamre, Ai, Jeruzalem	39
Egypte: Piramiden, Cultuurkerkhof,	59
Woestijn	
Nepal: Kathmandu	73
Welvaart, ethiek en cultuur door de eeuwen heen	81
Intuïtie en intellectuele vrijheid	101
Van rede en wetenschap naar meditatie en kennisintuïtie	115
Wereldgodsdiensten in vogelvlucht	137
Een woord tussendoor	171
Algemene beschouwingen	177
Iconische bronnen: Blavatski in “The secret doctrine”.	187
Aquarius: het kosmische fenomeen	
Plato in zijn ideeënleer, anamneseleer	
en grot passage	
Een slotwoord	199
Literatuurvermelding	205
Retrospectieven	208

Ten geleide:

De tekst is de neerslag van overleveringen, ingevingen en intuïties betreffende tijd en eeuwigheid in de natuurlijke wereld en in de bovennatuurlijkheid, die in meditaties aan te voelen zijn.

Benamingen van het Opperwezen worden met een hoofdletter geschreven.

Er is sprake van afvallige Kosmische Persoonlijkheden: deze worden eveneens met een hoofdletter geschreven, maar tevens cursief, zodat duidelijk is, dat deze, gerekend vanuit het Christelijk-esoterisch beginsel, het onethisch verwerpelijke als basis tonen.

God als algemene godheid wordt klein geschreven.

INLEIDING

Het heelal, de planeet aarde, de duistere wereldgang, de apocalyps.

Wetenschappers denken bij de schepping van het heelal aan de oerknal, (13,7miljard jr. eerder): een explosie uit een hittepunt met een astronomische dichtheid van deeltjes, die de onbeperkte ruimte in werden geslingerd en afzonderlijke sterrenstelsels vormden. De intergalactische ruimte tussen die ontelbare, grotendeels onbekende, sterrenstelsels groeit nog immer exponentieel, omdat de zwaartekracht er verwaarloosbaar is. Alleen het stelsel van de Andromeda (op slechts ruim twee miljoen lichtjaren verwijderd!) kan men met zeer krachtige ruimtetelescopen enigszins bestuderen. Het Zonnestelsel, met daarin onze uitzonderlijke planeet aarde, die de condities verkreeg het leven te kunnen faciliteren, is, weliswaar tot dusver ten dele uiteraard, intensief wetenschappelijk onderzocht. Het heelal echter is zo onmetelijk en onbereikbaar, dat men er alleen maar ontzag voor kan hebben. Maar waarvoor hebben we eigenlijk ontzag: voor die natuurkrachten? Die krachten zijn niet autonoom en luisteren naar de wetten van de fysica. Dan ligt het voor de hand ontzag te hebben voor de ontwerper van die eeuwige wetten, de Grootmeester, die er altijd al was: De onkenbare volmaakte geestelijke Schepper: “God de Enige”, waar alles, dat is, begon.

De notities betreffen de minuscule planeet aarde en de boven-natuurlijkheid, voor zover ragfijne hemelse ingevingen mij fluisterend troffen in het ontvankelijk gemoed of intuïtieve bespiegelingen mij verlichtten. Ik werd geroerd door de veelal onmachtige, onwetende, zwak bewuste mensheid, die een duistere wereldgang doormaakt en nog te wachten staat. De theïstische, van de wereld afgewende, “Enige God”, bleek niet de materiële menselijke schepper te zijn. Dat was de afvallige pantheïstische, aardsgerichte, *anti-God*.

Verder noteerde ik zowel overeenkomsten als ook overduidelijk afwijkende percepties in de meest gangbare wereldgodsdiensten, alsmede bij beschouwingen ter zake van serieus te nemen esoterische

bronnen. Die duistere wereldgang vindt haar einde bij de aardse apocalyps, waarna tenslotte het stralende eeuwigheidsvisioen wacht.

Op aarde verwarmt de eeuwige zon alles op zijn tijd zodat wij kunnen leven. En als het duister nadert zijn er talloze hemellichten om al dat leeft te behoeden voor een misstap en tegelijk wordt voorzien in een koesterende milde nachtelijke rust. We leven in een wonderland; zo mooi ook zijn onze bergen, dalen, zeeën; zo mooi zijn de bossen, velden, wateren en zoveel meer. Zo mooi is ook de belangeloze liefde tussen mensen onderling en de passie, die men kan voelen voor het volmaakte, dat buitenaards is: de “Enige God”. Maar als eens de ijstijd terug is in alles verwoestende kracht, daardoor het aards aanzicht veranderend en tegelijk levensvernietigend; en in het interglaciale tijdvak, waarin we nu leven, rampen als een tsunami, eruptie, aardbeving, tornado of inundatie, aardverschuivingen en lawines de mens in zijn omgeving annihilieren, dan blijkt de aardse biotoop niet zo liefvallig te zijn. Nu vragen wij ons wederom af: waarvoor heeft de mens ontzag: voor deze grillige natuurkrachten? Die krachten zijn niet autonoom en luisteren naar de wetten van de fysica, die op het aardse nu echter juist niet ontworpen zijn door de volmaaktheid maar door de afvallige onvolmaakte *Kosmische Kracht*, de *anti-God*, met de onmetelijke vermogens, die poogde de planeet aarde voorgoed te vervreemden van “God de Enige”, om zelf god te kunnen zijn en de scepter over het al te kunnen zwaaien. De natuur beheersen is indrukwekkend, maar de mens is de predator Satan (*anti-God*) de echte ultieme begeerde prooi. Zijn credo grifte deze geduchte valse knecht van het kwade in onze ziel: *Wat begeerlijk is maar verwerpelijk blijkt, zal de mens aankleven*.

Waarom stond “God de Enige” het kwade toe? Mijn ingeving is hier: *omdat het latent aanwezige complementaire positieve tegendeel van dat kwaad toch immer de toegewijde eeuwige liefde is, die de bewuste mens zal tonen, nadat men de diepste diepten van de gruwelijke Satan heeft leren kennen en Hem daarom afstoot, zodat deze tot niets meer dan illusie verwordt en daarom niet langer bestaat*. Dit betreft een hemels raadsbesluit, waaraan “De Enige” niets meer toevoegt.

Negeert men in de tijdelijkheid dat kwaad niet; begeert men wat verwerpelijk is, dan komt de *Satan* asgrauw tot leven, de mens verleidende, zodat de oorlog nabij is. Zo lang de mens zijn Geestkracht onbenut laat en onbewust het onzuivere integreert in zijn handelen, is hij een illusiemens, zonder authenticiteit, die zich, zonder het te weten, anders voordoet dan zijn Zuivere Zelf. Daarmee is de illusiewereld een feit, en de planeet aarde de speelbal van de *Illusieschepper*.

Dit is de biotoop, waaraan niemand in het huidig tijdsgewricht ontkomt en waarin het meeslepend leven zich veelkleurig, soms blijmoedig, dan weer droefgeestig, afspeelt. Soms is de weemoed zo overweldigend, dat het beter ware te overlijden, om over het lijden heen te komen. Daarom tonen sommigen een suïcidaal gedrag. Het genezend medicament vindt men in de diepste diepte van de ziel, waarin de Geestsplinter³ flonkert, als deel van Gods onpeilbare compleetheid. Het N.T. verhaalt over de doop van Jezus in de Jordaan door Johannes en Zijn opvolgende verblijf in de woestijn. Veertig dagen lang poogde de *Satan* Hem te verleiden. Mattheüs, Marcus en Lucas vertellen de historie. “Alle koninkrijken der aarde met hun heerlijkheid” kreeg Jezus, ten tijde van de verzoeking in de woestijn, aangeboden, als “U knielt en *Mij* (de *Satan*) aanbidt”. (Mattheüs 4:8-11). Jezus’ antwoord luidde: “*Ga weg*”, en *Hij ging. Dit is de cruciale les voor de mensheid van alle tijden. Stuur Hem evenzo weg, als Hij U te na komt!*

In ons tijdsgewricht houdt de perverse *Kosmische Kracht* en *Zijn Helpers* (de *Goden van de Elohim*), de mens nog immer een “aanlokkelijk” fresco voor. En wij mensen lopen gedachteloos in de val, knielen onwetende voor de *Satan* en verkopen onze ziel aan deze gewetenloze Kracht. Dat fresco toont enerzijds onechte begeerlijkheden; en aan de keerzijde ziet men de wereldmisère, dat als het rad van Ixion monotoon en onophoudelijk draaiend door duivelse vuren, de hulpeloze mens geselt. Alle pijn, ziekten, de materiële dood, verdriet, angsten, oorlogen, natuurgeweld, eenzaamheid, die de wereld kent, roept men over zich af: De mens

3 De immanente Geestsplinter: de “Epinoia”, de adem van “God de Enige”.

krijgt de wereld, die hij verdient. De verbijsterende wereldgang vindt zijn oorzaak in de knieval voor “*de Heere God*”, (Gen. 2:4), die onvolmaakt is en die de esoterie ziet als de *Satan*. De mens mag het doen met illusoir materieel geluk, dat nooit blijvend en volmaakt geluk kan benaderen.

Waar Adam en Eva deze *Illusieschepper* nog weerstand boden door van de verboden vrucht te eten, om zo aan bewustzijn te winnen, geeft de mens zich toch ook steeds meer over aan de geneugten, die voor ons zijn weggelegd, daarbij de meest weerloze wereldburgers vertrappende. De wereld wanorde zal nog exponentieel toenemen, totdat het tij keert na de apocalyptische rampen, als men eindelijk inziet wat Gods liefde betekent. De contemporaine welgestelde mens echter toont de wereld zijn hitsige seculiere losbandige non cultuur en opportunistische triomfale extase, hem door zijn intellectuele en materiële vrijheid aangereikt. Dit typeert de illusionaire pseudo-mens, die meent te weten, maar die zijn authenticiteit al lang verspeelde. De allerarmsten in vooral Afrika kunnen alleen maar denken aan wat nog eetbaar is en zijn verward in al of niet animistische mystieke rituelen en lijden aan ingewoekerde “primitieve heilige wreedheden”.

Allen, die de Satan doorzien, hem wegsturen, zoals Jezus, en ingetogen een ethisch leven leiden, benaderen het verblijdende authentieke Zelf, alsof zij al verenigd waren met hun hemels ego. Zij zijn het die geloven, zonder te zien, waarbij de ontslapenen direct ten hemel varen. De anderen moeten wachten, reïncarneren en de eindtijd ondergaan.

Maar, ieder mens kan, gewapend met de Geestvonk, alle kwaad, dat op zich geen bestaansrecht heeft, van zich afschudden en gereinigd op een onreine wereld leven! De woestijnhistorie toont aan, dat het kwaad op zich niet bestaat, tenzij de mens het activeert. Jezus bestrijdt de Satan niet, maar stuurt “Het Radicale Niets” gewoon weg, net als “God de Enige” het deed. Wel bevestigt deze historie het voorlopig mandaat, dat juist de illusiemens de Satan aanreikt: de acceptatie en activering van het duivels vermogen om zijn gruwelijke werken op aarde ten einde toe te kunnen voortzetten. Maar de Satan zal blijken tenslotte toch de onvolmaakte vergankelijke te zijn, die

vooralsnog nog wel opveert, als het menselijk sentiment kwetsieuzen associaties onderhoudt met *Hem*, in plaats van het deactiveren van die morbide kracht. Nu bemint de onbewuste, labiele illusiemens nog vele onweerstaanbare satanische verlokkingen.....! De Gnosis, een spiritualiteit die in de eerste eeuwen na Christus ontstond en bloeide o.m. in Alexandrië, beschrijft de mythische periode voorafgaand aan het eerste Bijbelboek Genesis. Alsdan ontstaat de jaloerse “*Heere God*”, die de *Satan* is, met wie *Zijn* latente potentiële kwaad, dat de mens door karakterzwakte in *Hem* aanmoedigde, in de wereld kwam. De *Satan* verkreeg het vermogen te scheppen en roept Adam en Eva in drie creaties tot leven, maar in onvolmaakte conditie, zoals *Hijzelf* ook is. Immers het slechte kan nooit het goede scheppen.

Als nu Eva in het paradijs middels de slang de adem van “God de Enige” aanvoelt, die haar ingeeft: “als u van de verboden vrucht eet, zult u weten wat goed en wat kwaad is” (Gen. 3:5), en zij ook Adam daartoe aanmoedigt, en zij eten, dan wordt het tweetal uit het paradijs gezet.

Tevens worden hun levensjaren bekort en straf aangezegd. Zou Eva de adem van God niet ervaren hebben en niet van de appel gegeten hebben, zou de mens zich eeuwig leven op aarde verwerven, maar dan wel als *satans dierlijke onwetende onderdanige slaaf*. Overigens; *Satan's* scheppen betreft een materieel herscheppen van wat authenticiteit al is in de hemel en dat langs evolutionaire weg. Aldus plagieerde deze *ambachtsman en demiurg* de hemelse mens Adamas, met de stoffelijke aardse mens Adam en zo verder.

Deze *Satan* ontbeerde de Geestkracht van “God de Enige”, die de mens wel ontving. Daarom werd de mensheid per definitie de begeerde prooi van de jaloerse satanische *Ziel* en *Predator*. De mens Adam, zijn vrouw Eva en hun geslacht vanaf Seth, verkregen het sacrament van de immanente Geest, wat betekent dat zij daarom toch de onvergankelijke eeuwigen zijn. Maar eerder al, naar mate een hoger denken in de mens groeit door zich te bevrijden van de negatieve sentimenten in de ziel en via meditatie, gericht op de schat in ieder van ons, zal blijken dat wij in aardse daden

meester kunnen zijn over de *Satan*, als deelgenoten aan ons boven-natuurlijke Zelf.⁴

De huidige samenleving als collectief en individueel echter toont overwegend nog immer de opportunistische illusiemens, die helaas de immanente Godsgeest niet raadpleegt, zodat de *anti-God*, die de mensheid zijn lugubere verleidelijkheden aanbiedt, ervaart. In de eindtijd echter is de mensheid, grotendeels na een smartelijke weg te hebben gegaan, zich ten volle bewust van zijn geestelijk en nobel komaf uit hemelse sferen. Dat einde verhaalt het boek der Openbaringen (Op. 20:7-10): de *Satan* wordt pas dan geheel opzij gezet, als de mensheid veredeld is en Christus volgt, ten tijde van de apotheose en de opvolgende apocalyps. De *Satan* krijgt dan geen kans meer. Dan wordt geheel ingezien welke identiteit en potenties de mens door de Geest in wezen heeft.

Aldus geïnspireerd worden ook thans absolute zekerheden gegenereerd, zoals die van de authenticiteit van het eeuwigheidsvisioen, dat rotsvast aan de Christelijke horizon staat.

Tenslotte zijn wij allen Lichtmensen en uiteindelijk komen ook allen thuis.

⁴ De hemelse mens en alter ego.

NA AMPELE OVERWEGING...

De verhandeling over de bovennatuurlijke krachten, die werkzaam zijn op aarde, stond op zich. Bij deze tekst, die nu onder de inleiding van dit script valt; daar zou ik het bij laten, zo was de gedachte. Maar nu, na enige tijd van reflectie, werd mij duidelijk, dat deze spiritualiteit in mijzelf wezenlijk moest bezinken, waarbij ik verlangde op een toenemend inzicht op het gewichtig onderwerp, waarbij een intuïtie de weg kon wijzen naar een beter/hoger denken. “Er is méér onder de zon”, hoort men overal; en zo is het ten diepste en voor zeker ook, maar wat...? Waarom dan geen sabbatsjaar genomen, zoals de Talmoed voorstelt, het dagelijks leven laten voor wat het is, schulden vereffenen of kwijtschelden en vertrekken naar antieke streken, die er toe doen! Zo zou het hoofd, na zeven jaren van trouwe dienst, worden geschoond van overbodige ballast en het vrije beleven voluit kans maken op de zo wenselijke krachtige spirituele reveille. Nabij de antieke, inspirerende oriëntaalse azuren kusten van de Middellandse Zee en verder oostelijk dichtbij de zuidelijke hellingen van de Himalaya, bevonden zich in de Oudheid grote denkers, zelfs personificaties van God. Genoeg reden zich er heen te spoeden. Allereerst reis ik af naar Griekenland, waar in de groteske verstilde achtertuin van de mythische Zeus, op de hellingen van de berg Olympos, de kiem gelegd wordt voor een ingetogen dieper vorsen naar het wezen van de mens en zijn god. Verder zijn er fascinerende verhelderende bezoeken aan Israël, Egypte en Nepal. Het gaat steeds om het spiritueel avontuur. Mijn hoop is gevestigd op versterking van mijn sluimerend intuïtief ethisch aanvoelen van de eeuwigheid en bijgevolg toenemend spiritueel charisma, dat mijn rede op het tweede plan zou kunnen zetten, opdat vorm gegeven zou worden aan datgene, wat mijn wezenlijke strijd moest worden: klimmende naar de hoogste overtuiging van het eeuwige bestaan, in plaats van mij de inspanningen te getroosten tot de steeds veranderlijke wetenschap en de wereldgang, die mij weinig te bieden hebben; en dat in de erkenning van mijn beperktheid. Net alsof men Plato hoort met zijn transcendente ideeën tegenover zijn leerling Aristoteles, die het redelijke aanhangt, waarbij mijn aanvoelen toch eerder het